

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ—Στὸν πύργου τοῦ μαρκηρίου Κάου-λους Γαρρῆτες φιλοευνεῖται ὁ Φίλιππος τῆς Μάνουας, πρίγκηψ τοῦ Γκονάγκας, τὸν ὁποῖον ὁ πυρροδοπότερς πρόκειται νὰ παντρεῖται μὲ τὴν κόρη του Αὐγῆ. Μὰ ἡ Αὐγῆ ἔχει παντρεῖται μυστικά πρὸ τετραετίας μὲ τὸν δοῦκα Φίλιππου τοῦ Νεβέρ, φίλο στενοῦ τοῦ πρίγκηπος τῆς Γκονάγκας, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀποκτήσει καὶ παιδί. Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονάγκας, ὁ ὁποῖος τὸ ξέρει αὐτό, ἔχει ἀναθεῖναι στὸν ἑμιστοῦ τοῦ Νεβέρ, νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς καλύτερους στρατιώτας τῆς Γαλιίας, γιὰ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Νεβέρ, γιὰτὶ ἔτσι ἕκαστος τῶν ἄλλων, δὲ τὴν κληρονομίαν, ἐπειδὴ εἶνε ἑδδελφός του. Ὅλα αὐτὰ ὅμως τὰ μαθαίνει ὁ περιήμος γιὰ τὴν ὁμορφίαν του καὶ τὴν ἀνδρεία του δεκαοκταετῆς ἱππότης Λαγκαρντέρ, ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ σώσῃ τὸν Νεβέρ καὶ τὴν κόρη του. Πράγματι δὲ κατορθώνει νὰ πάρῃ τὴν κόρη τοῦ Νεβέρ, κί ἔπειτα, ἔχοντας τὴν στὴν ἀγκαλιά του, ἀποκρούει μαζὺ μὲ τὸν πατέρα τῆς τὴν ἐπίθεσιν τῶν μπράδων. Μὰ ἐνῶ οἱ δύο ἄνδρες θριαμβεύουν, ἀξάφην ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονάγκας γλυστρεῖ ἕπουλα στὸ σκοτάδι καὶ δολοφονεῖ τὸν Νεβέρ, βυθίζοντας τὸ σπαθί του στὴ σάχη του. Ὁ Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μὰ κατορθώνει νὰ ἐσφύη ἀπὸ τοὺς δολοφόνους, παίρνοντας μαζὺ του καὶ τὴν κόρη τοῦ Νεβέρ. Δεκαεπτά χρόνια περνῶν καὶ ὁ Γκονάγκας, ὁ ὁποῖος παντρεύτηκε τὴν Αὐγῆ, μεταβάλλει τὸ μέγαρό του στὸ Παρίσι, σ' ἕνα εἶδος ἑπισημοῦ Χρηματιστηρίου. Στὸ διάστημα ὅμως τῶν δέκα ἐνῆκα χρόνων πού πέρασαν, ὅλοι οἱ μπράδων, πού ἔλαβαν μέρος στὴν ἐπίθεσιν ἐναντίου τοῦ Νεβέρ καὶ τοῦ Λαγκαρντέρ, βρίσκονται σκοτωμένοι μυστηριωδῶς, δὲ μὴ σπαθιά ἀνάμεσα στὰ μάτια. Τελευταῖοι ἀπ' αὐτοὺς σκοτώνονται ὁ Φενέσας κί ὁ Σαλάντι, πού βρίσκονται νεκροὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲτὰ στὸ ὄπαι τοῦ Γκονάγκας κρατῶσε σὲν φυλακισμένη, γιὰ ἀγνώστου σκοπῶ, μὴ ὀρατιστῆ Ἰσπανίδου, τὴν ντόνη Κρούκ, καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἐπίθεσιν τοὺς εἶνε ἀνάθεσι. Τὴν νῆα αὐτὴ ὁ Γκονάγκας τὴν προορίζει γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸ σῶζουο του ὡς τὴν κόρη τοῦ Νεβέρ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἔτσι τὴν κληρονομίαν του. Καὶ πράγματι, συγκαλεῖ ἕνα οἰκογενειακὸ συνέδουλο, τὸ ὁποῖο δὲ κρίνῃ σχετικῶς μὲ τὴν κληρονομίαν τοῦ Νεβέρ. Στὸ συνέδουλο αὐτὸ παρουσιάζεται ἀξάφην ἡ Αὐγῆ, ἀποσπασμένη νὰ ὑπερασπιστῆ μὲ κάθε τρόπο τὰ δικαιώματα τῆς κόρης τῆς. Ἐκεῖ μὴ φωνὴ μυστηριώδης, πού τὴν ἀκούει μόναν αὐτῆ, τῆς ὑπαγορεύει τῆς ἀπαντήσεσι κῆς κί ἀπαντήσεσι αὐτῆς εἶνε τόσο ἀποστομωτικῆς, ὥστε ὁ Γκονάγκας χάνει τὸ παιγνίδι, ἀπερροφῆται ὁμῶς ἄμεσος, ὅτι ὁ Λαγκαρντέρ μὲ τὴν κόρη τοῦ Νεβέρ κρύβει σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁσοῦ Σαυτρ καὶ στέλνει τοὺς ἀθρόμους του ν' απαγάγουν τὴν νῆα. Στὸ σπίτι αὐτὸ ἀρχίζει ἡ δημοσιώσεσι τοῦ Ἡμερολογίου, στὸ ὁποῖο ἡ κόρη τοῦ Νεβέρ διηγεῖται τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια κοντὰ στὸν Λαγκαρντέρ.

σας πρόσωπο μέσ' στὸνεῖρό μου... Ἐλάτε, μητέρα μου, πολυαγαπημένη!... Ἐλάτε!...»

Ἀὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια τῶν χειρογράφων τῆς Αὐγῆς. Ἡ νῆα κόρη ἔκλεισε πραγματικὰ τὰ μάτια τῆς καὶ θυθίστηκε στὶς ὄνειροπολήσεις τῆς. Ἐξάφην, ἡ πόρτα ἀνοίξε σιγά-σιγά καὶ τὸ ἀπλοικὸ μουτράκι τοῦ Ζάν-Μαρί Μπερισσοῦν παρουσιάστηκε στὸ ἀνοιγμά τῆς.

Ὁ Ζάν-Μαρί ἦταν ὁ γιός του μικροῦ ἀκολουθούου Μπερισσοῦν, τὸν ὁποῖο εἶδαμε στὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς ἱστορίας μας νῆα μεταφέρει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ δοῦκου τοῦ Νεβέρ στὸν ἱππότη Λαγκαρντέρ κί ὁ ὁποῖος εἶχε σκοταθῆ στὸν πόλεμο. Ἀπὸ τότε ὁ Ζάν-Μαρί ζούσε μαζὺ μὲ τὴν γιαιά τῆς.

—Δεσποινίς, εἶπε ὁ Ζάν-Μαρί, ἡ γιαιά σου ρωτᾶεῖ ἂν θέλετε νὰ σερβίρω τὸ φαγητὸ ἐδῶ ἢ στὴ σάλλα;

—Τί ὄρα εἶνε λοιπόν; ρώτησε ἡ Αὐγῆ ἀναπνδώντας ἀπὸ τὴν βύθισι τῆς.

—Ἡ ὄρα τοῦ δείπνου, δεσποινίς...

—Πόσο ἀργεῖ ὁ Ἐρρίκος! φθιβῆρισε ἡ Αὐγῆ κ' ἔπειτα ἐπρόσθεσε: Σερβίρεισέ με ἐδῶ!...

Ἀμέσως ὁ Μπερισσοῦν ἔφερε μιά λάμπαν, τὴν ὁποῖαν ἀπόθεσε ἀπάνω στὸ τζάκι. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκουστικῆ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς κουζίνας, ἡ φωνὴ τῆς γρατῆς φραγκίσκης, ἡ ὁποῖα ἔλαθε: —Ἡ κουρτίτσες δὲν εἶνε κατεθασμένες, Ζάν-Μαρί!... Κλείσε τες ἀμέσως!

Ὁ Μπερισσοῦν σήκωσε ἑλαφρὰ τοὺς ὤμους του, μὰ συγχρόνως ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ στὴ διαταγὴ τῆς γιαιάς τῆς.

—Μὰ τὴν πίστι μου, μουρμούρισε, οὔτε καὶ δολοφονοῖ νῆαμστε δὲν θὰ λαθαίναμε τόσες προφυλάξεις!...

Ὁ Μπερισσοῦν ἦταν λίγο στὴν ἴδια θέσι μὲ τὴν Αὐγῆ. Ἄγνοοῦσε τὰ πάντα καὶ θασανίζονταν ἀπὸ μιά τρομερῆ ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ.

—Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ἐρρίκος εἶνε γύριος ἀπὸ τὴν ἐπισοδὸ τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ; ρώτησε ἡ νῆα κόρη.

—Βέβαιος; ἔκανε ὁ Ζάν-Μαρί. Εἶνε κανεῖς ποτὲ βέβαιος στὸ σπίτι μας γιὰ τίποτε;... Εἶδα μόνον τὸν Καμποῦρη μὲ μαινῆν στὴν μουσικὴ κῆμαρη τοῦ ἀπάνω πατώματος κί ἀφογκραστοκῆ ἔξω ἀπ' τὴν πόρταν τῆς...

—Δὲν ἔκανες καλά! τὸν διέκοψε ἀσπῆρᾶ ἡ Αὐγῆ.

—Ἦθελα νὰ μάθω, ἂν ὁ κ. ἱππότης Λαγκ...—συγγνώμην, ὁ μαστρο-Λουδοθίτικος, θέλω νὰ πῶ—γύρισε...

—Καὶ δὲν ἀκούσεσι τίποτε;

—Ἀπολύτως τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ζάν-Μαρί, στρώνοντας τὸν τραπεζομάνηλο στὸ τραπέζι.

—Ποῦ μπορεῖ νῆχη πᾶει ὁ Ἐρρίκος; ἀναρωτήθηκε ἡ Αὐγῆ.

—Ἄ! ἔκανε ὁ Μπερισσοῦν. Μονάχα ὁ Καμποῦρης μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ αὐτό... Μόνον ἐκεῖνος ξέρει τὰ πάντα... Γι' αὐτὸν ὁ κ. ἱππότης δὲν ἔχει κανέναν μυστικὸ... Ὅ! ἡ γειτονιά σχολιάζει τῆς σχέσεσι τοῦ κ. ἱπποτοῦ μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο... Ὁ-

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν εἶμαι παρά ἕνα φτωγὸ κοριτσάκι καὶ δὲν μπορῶ νὰ κρίνω τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, γιὰτὶ δὲν τοὺς ξέρω... Μὰ δὲν φαντάζομαι νὰ ἀπάρῃ μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀρχόντων καὶ τῶν μεγάλων κυριῶν, μιά καρδιά τόσο πορωμένη, μιά ψυχὴ τόσο διεστραμμένη, πού θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ πῆ σὲ μένα:

—Αὐγῆ, ἔχεχασε τὸν Ἐρρίκο. τὸ φίλο σου!...

Ἐ! αὐτὴ ἡ σκέψι μὲ κάνει τρελλῆ... Καὶ κρύος ἰδρῶς μὲ πλημμυρίζει διταν σκέπτομαι ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ μοῦ τὸ πῆτε σεις αὐτό, μητέρα μου.

Μὰ τί λέω αὐτὴ τὴ στιγμή; Βλασφημιῶ!...

Ἐ! ἔσεις, μητέρα μου, δὲν μπορεῖ πᾶσα νὰ εἶστε ἔτσι, ὅπως σὰς ἀνευρεθῆκα καὶ σὰς λάτρευσα. Θὰ ἔγω γιὰ σὰς τόσα φιλήματα, ὅσα καὶ χᾶδια Ὅποιο κί ἂν εἶνε τὸ μεγάλο ὄνομα πού ὁ Θεός σας χάρισε θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς κατὶ καλύτερο ὅπ' ἔ' νουμά σας, τὴν καρδίαν σας. Ἡ σκέψις πού ἔκανα προηγουμένως σὰς προσβάλλει καὶ πέφτω γονατιστῆ γιὰ νὰ ἐκλιπαρῶ τὴν συγνώμην σου... Ἄ! ἀρχίζει πειὰ νὰ σκοτεινιάζῃ... Ἀφήνω τὴν πένναν καὶ τὸ Ἡμερολόγιό μου καὶ κλείνω τὰ μάτια μου γιὰ νὰ δῶ τὸ γλυκὸ

Τὸ ἀπλοικὸ μουτράκι τοῦ Ζάν Μπερισσοῦν παρουσιάστηκε...

λοι με ρωτάνε, όταν θγαίνουν έξω, ποιο είμαστε, τι κάνουμε, από που έρχόμαστε, που ηγαίουμε, την ηλικία μας, την ηλικία του κ. Ιπποσύνη-θαλάδη του μαστρο-Λουδοβίκου—άν είμαστε Γάλλοι, αν είμαστε καθολικοί, αν σκοπούμε να έγκυατασταθούμε έδω, για ποιο λόγο δεν θγαίνετε ποτέ έξω, ποιος είναι αυτός ο Καμπούρης, τι θέλει όλη την ώρα στο σπίτι μας... "Α! ο Καμπούρης τους σκανδαλίζει περισσότερο απ' το κάθε τι... Μά και γιά σάς, δεσποινίς, είνε περιέργες ή γειτόνισσες νά μθούν ποιά είσετε... Χτές με ρώταγαν τί σχέση έχετε με το μαστρο-Λουδοβίκο... αν είναι αδελφή του, κόρη του, ανεψιά του, γυναικά του... "Έγώ τους απάντησα, ότι δεν είστε τίποτε απ' όλ' αυτά... «Τότε—μου είπαν—άφου δεν είνε ούτε αδελφή του, ούτε κόρη του, ούτε ανεψιά του, ούτε γυναικά του, θά είνε κά ποια όρφανη, πού τη μάζεψε και τη μεγάλωσε από ευσπλαγνία;» Μά έγώ τους αποκρίθηκα: «Όχι!... Όχι!... Όχι!...»

Η Αλύγη έβγαλε τό ώρασι λευκό της χέρι άπάνω στό μπράτσο του Μπερισσόν και τού είπε με φωνή γλυκιά και θλιμμένη... «Έπτες ήμέματα! Είμαι μία κόρη πού τη μάζεψε, μιά όρφανη πού τη μεγάλωσε από οίκτο... "Όταν ος ξαναρωτήσουν ή γειτόνισσες θά τους πής την αλήθεια... Δεν ντρέπομαι καθόλου γι' αυτό... Γιατί τά κρύφω τίς εύεργεσίες τού φίλου μου;»

—Μά, δεσποινίς;
—Κόρη δεν είμαι μιά φτωγή κόρη έγκαταλελειμμένη; "Αν ό μαστρο-Λουδοβίκος—όπως πρέπει ν' άποκαλούμε τώρα—τόν κ. Ιππότη—τά άκουσε αυτά πού λέτε, θά γινόταν έξω φρενών...

—Ο Θεός νά δώση νά μην πούν κι' άλλα χειρότερα λόγια για μένα και για τόν 'Ερρίκο!... ψιθύρισε ή Αλύγη, κοκκινίζοντας έλαφρά.

Ο Μπερισσόν την πλησίασε ζωηρά και τη ρώτησε:
—Πιάς;... "Όστε ξέρετε τί λένε άκόμα;...

—Τί; ρώτησε ή Αλύγη τρέμοντας.

Μά ό Μπερισσόν έμεινε σιωπηλός.

—Μείνε, Μπερισσόν! Τό θέλω! Κ' επειδή ό νέος έδιάταξε άκόμα, ή Αλύγη ανορθώθηκε και είπε έπιτακτικά:

—Σέ διατάσσω νά μιλήσης! Περιμένω!...

Ο Μπερισσόν χαμήλωσε τά μάτια του, στριφογυρίζοντας μιά πέτστα πού κρατούσε στό χέρι του.

—Μά—τραύλιση—αυτά είνε κουσομπολιά, τίποτε άλλο από κουσομπολιά... Λένε, άξανα: «Ξέρουμε!... Ξέρουμε!... Είνε πολύ νέος για νάναι πατέρας της... Κι' άφου τη ζηλεύει τόσο και δεν είνε σύζυγός της, τί άλλο μπορεί νά είνε παρά...»

—Τελειώνει! είπε ή Αλύγη, στής όποιας τό πελιδνό μέτωπο είχαν φανή σταγόνες ιδρώτος.

—...Έραστής της!... ψιθύρισε ό Ζάν-Μαρί, με φωνή πού μόλις άκούστηκε.

Η Αλύγη σκέπασε τό πρόσωπό της με τά χέρια της και ζέσπασε σέ λυγμούς.

*Άμέσως ό Μπερισσόν έφερε μιά λάμπα...

VII Ο ΜΑΣΤΡΟ-ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

Ο Μπερισσόν είχε μετανοιώσει κιόλας πικρά για όσα είπε κίτταξε με τρόμο τό στήθος της Αλύγης ν' ανεβοκατεβαίνει από τούς λυγμούς και σκεφτόταν: «"Αν ό κ. Ιππότης έμπεινε έδω από τη στιγμή!...»

Η Αλύγη είχε τό κεφάλι της σκυμμένο. Τά ώρασι της μαλλιά έφεταν κυματιστά στό χέρι της, άπάνω στό όποια κυλούσαν τά δάκρυά της. "Όταν ανορθώθηκε, τά μάτια της ήσαν «άθυρα», μά τί αίμα είχε ξαναγυρίσει στό μαγουλά της...

—Όταν ένας άνθρωπος σάν τόν 'Ερρίκο ντε Λαγκαρντέρ δεν είνε ούτε ό πατέρας, ούτε ό αδελφός, ούτε ό σύζυγος ένας φτωχού κοριτσιού έγκαταλελειμμένου σάν και μένα—επρόφερε άργά—είνε ό φίλος του, είνε ό σωτήρας του, είνε ό εύεργέτης του. "Ω!—επρόσθεσε ενώοντας τά χέρια της κ' ύψωνότας τό πρός τόν πατέρα—κι' αυτές άκόμα ή σκουραίνεις πού άκούω τώρα, μου δείχνουν πόσο ό 'Ερρίκος είν' ανώτερος από τούς άλλους ανθρώπους. "Αφού τόν ύποψιάζονται, σημαίνει ότι δεν κάνει εκείνο πού κάνουν οί άλλοι... Τόν αγαπώ, μά ή σκυ-

φαντίες αυτές θά γίνουν άφορηή νά τόν λατρεύω σάν Θεό!... —Ναι, δεσποινίς... είπε ό Μπερισσόν. Λατρεύετε τον για νά κάνει τις γειτονισσες νά φραξούν...

—Ο 'Ερρίκος—ψιθύριζε ή νέα κόρη—είνε τό μόνο πλάσμα στόν κόσμο πού με προστάτεψε και μ' άγάπησε...

—"Ω! φώναξε ό Μπερισσόν, πού ξανάρχισε νά καταγίνεται με τό στρώσιμο του τραπέζιου, τό όποιο είχε παραμελήσει ως τη στιγμή εκείνη. "Έγώ ξέρω πόσο σάς αγαπάει! Κάθε πρωί ρωτάει τη νιανία μου και μένα: «Πώς πέρασε ή δεσποινίς τη νύχτα; 'Ο ύπνος της ήταν ήσυχος;... Της κρατήσατε χτές συντροφιά; Μήπως είνε θλιμμένη; Μήπως έπιθυμεί τίποτε;...» Κι' όταν τού άνακινώνουμε καμμία έπιθυμία σας, φαίνεται τόσο εύχαριστημένος, τόσο εύτυχισμένος... Σάς λατρεύει, δεσποινίς...

—Ναι, είπε ή Αλύγη, σάν νά μιλούσε με τόν έαυτό της, είνε «καλός, μ' αγαπάει σάν κόρη του...

—Και διαφορετικά άκόμη... ψιθύρισε πονηρά ό Μπερισσόν. Η Αλύγη κούνησε τό κεφάλι της. "Ενωίθε τέτοια λαχάρια νά μιλήρη γι' αυτό τό ζήτημα, ώστε δεν σκεφτόταν ούτε την ηλικία, ούτε τη θέση της απέναντι τού συνομιλητή της...

—Είμαι μόνη, είπε, μόνη και θλιμμένη!...

—Μπιά! της απάντησε ό Ζάν-Μαρί, μόλις ό κ. Ιππότης γυρίσει, θά ξαναβρήτε τό χαμογέλο σας...

—Η νύχτα ήρθε, εξακολούθησε ή Αλύγη, και τόν περιμένα πάντα. Αυτό γίνεται κάθε θράδυ από τότε πού βρισκόμαστε στό Παρίσι...

—Κι' όμως δεν θά ήταν καθόλου περίεργο, ψιθύρισε ό Ζάν-Μαρί, νά βραϊσκατεί αυτή τη στιγμή στό άπάνω πάτωμα μ' αυτό τή διάθλο τόν Καμπούρη...Και, ξέσατε, δεσποινίς, στενογυριάκι πολύ νά σάς θάλαπο έτσι θλιμμένη... "Ω! αν τολιούσα...

Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, προχώρησε ως τη σκάλα πού οδηγούσε στό διαμέρισμα τού μαστρο-Λουδοβίκου.

—Είνε απαγορευμένο ν' ανεβώ! σκέφτηκε. Και δεν θά ήθελα καθόλου νά δω τόν κ. Ιππότη θυμωμένο, όπως την άλλη φορά. "Α! όχι, δεν θ' ανεβώ!...

Και ξαναγυρίζοντας κοντά στην Αλύγη, έπρόσθεσε:

—"Α! δεσποινίς, γιατί λοιπόν νά κρύβεται τόσο ό κ. Ιππότης... Αυτό δίνει άφορηή σέ φλυαρίες... Οί γείτονες λένε: «Είνε ανομοιότης! Είνε μάγος!...»

—Τό λένε λοιπόν αυτό; ρώτησε ή Αλύγη.

—"Ω! Θεέ μου! έκανε ό Μπερισσόν. Δεν θά τό έλεγαν καθόλου αν ήξεραν όπως έγώ, τί ύπάρχει εκεί πάνω: ένα κρεβάτι, ένα μπαούλο, δύο καρέκλες, ένα σπαθί κρεμασμένο στόν τοίχο, αυτή είν' όλη ή έπιπλώση τού δωματίου τού μαστρο-Λουδοβίκου... "Όσο για τό κλειστό δωμάτιο, δεν ξέρω τί έχει μέσα... Δεν είδα παρά ένα μόνο πράγμα...

—Τί, λοιπόν; ρώτησε ή Αλύγη ζωηρά.

—"Ω! είπε ό Μπερισσόν. Τίποτε σπουδαίο!... Ήταν ένα θράδυ, πού ό κ. Ιππότης είχε ξεχάσει νά βάλη τη μικρή πλάκα πού σκεπάζει την κλειδιά από πίσω καθώς ξέρετε...

—Ναι, ξέρω... Μά τόλμησε νά κυττάξω απ' την κλειδαροτρύπα;

—"Ω! δεσποινίς, δεν τόλμησα με πονηρία... Είχ' άνεβή νά του φωναξώ έκ μερους σας... Είδα λοιπόν νά βγαίνει φως από την κλειδαροτρύπα και κόλλησα σ' αυτή τό μάτι μου...

—Και τί είδες;...

—Σας είπα... τίποτε σπουδαίο, δεσποινίς!... "Ο Καμπούρης δεν ήταν εκεί... Δεν ήταν παρά ό μαστρο-Λουδοβίκος καθισμένος μπρός σ' ένα τραπέζι. "Απάνω στό τραπέζι βρισκόταν τό μικρό κιώτιό πού δεν τό άσήνει ποτέ στό ταξείδιου του... Είχε πάντα έπιθυμία νά μάθω τί έκλεινε εκεί μέσα... "Ε, λοιπόν, είδα ένα σαρδ χαρτί... κ' ένα μεγάλο τετράγωνο φάκελλο, με τρεις μεγάλες σφραγίδες από κόκκινο βουλοκέρι.

Η Αλύγη, άτ' τη περιγραφή, έλαγιάρισε χιείμας τό φάκελλο αυτό. Μά έμεινε σιωπηλή.

—Παρ' όλιγο όμως, εξακολούθησε ό Μπερισσόν, ή ιστορία αυτή νά μου στοιχίση πολύ ακριβά... φαίνεται πως έκανα κάποιο θόρυβο, μελονότι περπατάω πολύ άνάσφρα... Κι' έξαφνα ό κ. Ιππότης—συγγνώμη, ό μαστρο-Λουδοβίκος—άνοιξε την πορ-

τα. Μόλις πρόφτασα να πηδήσω απ' τη σκάλα... Μά, πέφτοντας γύφους τὰ νεφρά μου τόσο δυνατά, ώστε μου πονάει ακόμα... Αυτό μου έγινε μάθημα και δεν θά ξαναβρω ποτέ άπάνω... Μά έδειξ, δεσποινίς, έσεις πού σάς επιτρέπονται όλα, θά μπορούσατε τώρα να κутτάξετε επάνω άν γύρισε ό κ. ιπιότης... "Έτσι θά τρώγατε ναριτέρα και θά μπορούσατε κατόπιν να δοίμε τους προεκεκλιμένους πού θά πηγαίνουν στο χορό του Παλαιού Ρουαγιαλ... Τι λέτε; Δεν άνεδοίνατε να τον φωνάξετε με την τόσο γλυκύει φωνή σας;...

"Η Αύγη δεν τού άπάντησε καθόλου. —Είδατε, έξακολούθησε ό Μπερισσόν, είδατε πού έφταναν όλη την ημέρα στο Παλαιό Ρουαγιαλ άμάξια γεμάτα λουλούδια, τρόφιμα, γλυκίσματα και ποτά... Τι ώραία πού θά εινε στο χορό!... Και τι δεν θάδινα να θριασκώμεν εκεί μέσα!...

—Πήγαυε να βοηθήσης τη γιαγιά σου, Μπερισσόν... "Άπωχη δεσποινίς, σκέφτηκε ό νέος, θγαίνοντας έξω, πεθαίνεις σίγουρα από λαχάρτα να πίνω να χορέψη!..."

Τό στοχαστικό κεφάλι της Αύγης είχε γείρει πάνω στο χέρι της. Δεν σπυλλογιζόταν ούτε την έορτη, ούτε τό χρόνο... "Έλεγε μόνη της:

—"Νά τόν φωνάξω;... Για ποιό λόγο να τόν φωνάξω;... Είμαι άθεσθα πως δεν εινε άπάνω... Κάθε μέρα, η άπουσίεις του κ πα-

ρατεινότητα περισσότερο... Φοβάμαι—έξακολούθησε άσπρηχιάζοντας—ναί, φοβάμαι όταν τὰ σπυλλογιζομαι όλ' αυτά... Αυτό τό μυστήριο με τρομάζει... Μου άπαγορεύει να θγαίνω έξω, να βλέπω, να δέχομαι κανένα... Δεν μου είχε πη ποτέ τόνόμά του, άν και τό ξέρω... Μου κρύβει όλα του τὰ διαθήματα... "Όλ' αυτά τὰ καταλαβαίνω καλά... Οί κίνδυνοι τού παρελθόντος ξανάρισαν... "Η αιώνια άπειλή κρέμεται από πάνω μας... Οί δολοφόνοι μας περιτοιχίζουν ύπουλα... Μά ποίος εινε αυτός ό δολοφόνος; άναρωτήθηκε έξαφνα έπειτ' από μία μικρή σιωπή. Εινε οί άδυσώπητοι έχθροί του ή μάλλον οί δικοί μου... Θέλω να τόν σκοτώσω, γιατί με υπερασπίζεται... Κι' αυτός δεν μου λέει τίποτε... τίποτε ποτέ!.. σάν να μίν ήταν δυνατόν να μαντέψη τὰ πάντα ή καρδιά μου, σάν να μπορούσαν να μένου κλειστά τὰ μάτια πού άγαπούν... Μπαίνει μέσα δέχεται τό φίλημά μου κάθεται, κάνει ό τι μπορεί για να χαμογέλη... Δεν θάλεπει πως ή ψυχή του εινε μπροστά μου όλόγυρη, ότι με ξένο έλέημα μου διαδέχεται τὰ μάτια του τό θριαμβό του ή την καταστροφή του... Δυσπιστεί σε μένα... Δεν θέλει να μάθω την προσπάθεια πού καταβάλλει, την τρομερή μάχη πού δίνει!... Δεν καταλαβαίνει, λοιπόν, Θεέ μου, ότι μου χρειάζεται χίλιες φορές περισσότερο θάρρος για να πνίγω τὰ δάκρυά μου άπ' ό τι θά μου χρειαζόταν για να σμυθέλω στις δοκιμασίες του και να πολεμήσω κλάι τού..."

"Ένας θρύβος άκούστηκε έκείνη τη στιγμή στη διπλανή αίθουσα. Ένας θρύβος γνωστός της χωρίς άλλο, γιατί ή Αύγη σηκώθηκε έξαφνα, λαμπώντας όλη. Τά χείλη της μισάνοιξαν να άφήσουν να ξεφύγη μία κραυγή χαράς. Τό θόρυβο αυτό τον είχε προκαλέσει μία πόρτα πού άνοιξε στη σκάλα. "Η όποια ήταν στη διπλανή αίθουσα.

"Ο! πόσο δίκην είχε ό Μπερισσόν!... Στο γοητευτικό παρθενικό πρόσωπο της Αύγης, δεν θά θριασκάτε έκείνη τη στιγμή κανένα ίχνος δακρύων, καμμία έκφραση θλίψης. "Όλα ήταν τόρα σ' αυτό ένα χαμόγελο. Τό στίβος της έπαυλε, μά από εύχαριστία. Τό κορίτσι, πού ήταν προηγουμένως σαρμασμένο στην πολυθρόνα, άνορθωνόταν χαριτωμένα και λυγερό... "Εμοιάζε μ' ένα λατρευτό λουλούδι πού ή νύχτα τό είχε μισογειρεί στο κλαδί του και πού άνοιξε πιο άρροσέρο και μυρομένο με την πρώτη άχτίδα τού ήλιου.

"Η Αύγη σηκώθηκε κ' έτρεξε προς τόν καθρέφτη της. "Έκείνη τη στιγμή, φοβόταν μήπως δεν ήταν αρκετά ώσια. Δυσωρές την ημέρα, γινόταν τόσο κοκέτα. Μά ό καθρέφτης της άπάντησε, ότι ή άνησυχία της ήταν έντελώς άσθηρική. "Ο κάρθετης της της ξανάσειλε τό χαμόγελό της τόσο άρροσέρο, τόσο τρυφερό και γοητευτικό, ώστε εύχαρίστησε τό Θεό άπ' τὰ βάθη της καρδιάς της.

Και γιατί όλ' αυτά;... Γιατί ό μαστρο-Λουδοβίκος κατέβαινε έκείνη τη στιγμή τη σκάλα. Στο κάτω μέρος της, ό Μπερισσόν κρατούσε μία λάμπα και τόν φωτίε. "Ο μαστρο-Λουδοβίκος, όποια κι' άν ήταν ή ηλικία του, φαίνόταν νεώτατος. Γά μαλλιά του, έλαφρά και σγουρά, έπαίζαν γύρω άπ' τό μέτωπό του, όπως γύρω άπ' τό μέτωπο ενός έφήβου.

"Η λέκη και λεπτή σάν από φίλντις έπιδερμίδα του, δεν είχε πάθει τίποτε από τόν φλογερό ήλιο της "Ισπανίας. "Ήταν όμοια μ' έπιδερμίδα γυναικας. Τά φλογερά όμως μάτια του κάτω άπ' την περήφανη γραμμή τών βλεφάρων του, ή ίσια μύτη, τό στόμα του, τού όποιου τὰ χείλη φαίνόντουσαν σάν χαρογμένο σ' αυτό μπρούτζο και τὰ όποια ίσκιωνε ένα λεπτό μυστακί άνασηκωμένο έλαφρά, τό πηγούνι του με τη δυνατή του καμιάλη, έδιναν στο πρόσωπο του μία θαυμαστή έκφραση άποφασιστικότητος και δυνάμεως.

"Όλόκληρο τό κοστούμι του ήταν από βελούδο μαύρο. Είχε τό κεφάλι του ξεσοκωφότο και δέν φορούσε καθόλου σπαθί.

"Από τὰ πρώτα κιάσας σκαλοπάτια της σκάλας, τό θέλημα του άναζήτησε την Αύγη. "Όταν την είδε όμως, συγκράτησε μία κίνησι λαχάρτας. Διά της θίας σχεδόν άπέστρεψε τὰ βλέμματά του άπ' αυτήν κ' έβράδυσε τό θήμα του, πού ώστόσο ήβελε να τό δισίη... "Ένας καλός ψυχολόγος, θλιπόντας τον έ-

κείνη τη στιγμή, θά μάντευε άμέσως τό μυστικό της καρδιάς του. Θά μάντευε, ότι ό άνθρωπος αυτός άγωνιζόταν να έπιβληθί στον άσού του... Βρισκόταν κοντά στην εύτυχία και δέν την άγγίγει, γιατί είχε θέλησι πραγματικώς σιδερένια. "Ήταν τόσο δυνατή ή θέλησί του ώστε έπιβαλλόταν στην καρδιά του, μία καρδιά τρυφερή, παθητική, φλογερή, σάν καρδιά γυναικας.

—Με περιμένες, Αύγη; είπε καθώς έφτασε στο τελευταίο σκαλοπάτι της σκάλας.

Την ίδια στιγμή, ή Φραγκίσκη Μπερισσόν πρόβαλε τό κεφάλι της από την πόρτα της κουζίνας και με τη δυνατή φωνή της είπε:

—"Α! μαστρο-Λουδοβίκο... Δεν εινε σωστό να κλαίη τόσο ένα κορίτσι!...

—"Έκλαψες, Αύγη; ρώτησε ζωηρά ό μαστρο-Λουδοβίκος, πού καθώς θά έχουν καταλάβει οί άναγνωστά μας, δέν ήταν άλλος από τόν ίπιότη Λυκαρντέρ.

"Η νέα κόρη τόν άγκάλιασε και τού είπε καθώς τού άπλωνε τό μέτωπό της για να τό φιλήσ:

—"Ερρίκε, φιλε μου, ξέρεεις ότι τὰ νέα κορίτσια εινε τρελλά..."

"Η καλή Φραγκίσκη φαίνεται πως δέν είδε καλά... Δεν έκλαψα καθόλου... Κύτταξε τὰ μάτια μου, "Ερρίκο... Βλέπεις καθόλου δάκρυα..."

Χαμογελούσε τόσο εύτυχισμένη, τόσο άπέραντα εύτυχισμένη, ώστε ό μαστρο-Λουδοβίκος άπό-μεινε μία στιγμή, χωρίς να θέλη, σιωπηλός, κутτάζοντάς την με θαυμασμό...

—"Τί μου είπες λοιπόν, μικρέ; ρώτησε ή κυρά Φραγκίσκη, κутτάζοντας αούτηρά τόν έγγονό της. Δεν μου είπες, ότι ή δεσποινίς δεν έκανε άλλο παρά να κλαίη;..."

Κ' έπειδή ό έγγονός της δέν της άπάντωσε κ' έμεινε με τό κεφάλι σκυφό, έπρόσθεσε:

—Παντως, ή δεσποινίς θιοσκέται πάντα μόνη... Αυτό όμως δεν εινε ζωή για μία κοπέλλα...

—Δέν σάς παρακάλεσα να μου κάνετε τό δικηγόρο, φιθόρις ή Αύγη, κατακόκκινη από τό πείσμα της.

"Ο "Ερρίκος δέν είπε τίποτε. Της έδωσε μόνο τό χέρι για να περάσουν στο δωμάτιο, όπου είχε σερβιρισθί τό τραπέζι.

Κάθισαν ό ένας άπάνεται στον άλλο. "Ο Μπερισσόν, όπως ήντα, κάθισε πίσω άπ' την Αύγη για να τη σερβίρη. Για μερικές στιγμές, ό "Ερρίκος έκανε τόχα πως έτρωγε κ' έπειτα είπε:

—"Αφσέ μας, παιδί μου Μπερισσόν... Δεν σε χρειαζόμαστε πια.

—Θελετε να σάς φέρω και τ' άλλα φαγητά; ρώτησε ό μικρός.

—Όχι, έσπευσε ν' άπάντηση ή Αύγη. Πήγαυε.

(Άκολουθεί)

Τό στοχαστικό κεφάλι της Αύγης είχε γείρει πάνω στο χέρι της...